

De jager laat zijn geweer nog even thuis

Het jachtseizoen op kleinwild (fazant, wilde eend, houtduif, konijn en haas) is al een kleine twee weken geopend. Toch zijn er jagers genoeg die nog geen schot hebben gelost. Over doodschieten, behouden en administratie in het veld.

door Jan Cuijpers

uit: de Limburger

De provincie laat regelmatig van zich horen.

'U moet meer reeën schieten.' Maar Richard Vleugels en Jos Brouwers zijn heel eensgezind: „Bij reeën mag je geen fouten maken. Dat zijn zo'n aaibare dieren.” Op reeën, horen we van de twee die elk een jachtveld beheren in het landelijke Bemelen, mag het hele jaar door worden gejaagd. „Maar”, maken ze duidelijk, „in Nederland zijn we niet opgevoed om alles zo maar dood te schieten. We willen in eerste instantie behouden en voeren geen uitroeibeleid.” En daarover botsen ze dan weer met de boeren, die klagen dat zwijnen schade aanrichten aan hun gewassen. Het Limburgse land bulkt van gebieden waar bos en landbouw elkaar raken. „Eén gedekte tafel”, aldus de twee.

De jagers worden dus veelal ingeschakeld door agrariërs. Maar voordat Brouwers en Vleugels overgaan tot het schieten van wild dat zich in hun jachtveld bevindt, willen ze precies weten hoeveel dieren er zitten. „We zijn 200 dagen per jaar in het veld, waarvan 190 alleen met een verrekijker. Van ons eigen veld willen we alles weten. We tellen regelmatig hoeveel dieren van elke soort er zitten en proberen dan in te schatten hoeveel er in het voorjaar nog lopen.”

In de uitvalsbasis van de twee jachtvrienden, het 'Hutje van de Sterke Verhalen' in de achtertuin van Brouwers aan de St. Antoniusbank in Bemelen, leren we dat reeën zeer territoriale dieren zijn. De aaibaarheidsfactor wordt vergroot, omdat de meeste mensen ze verwarren met damhertjes, die vaak aan huis worden gehouden. Als er veel jonge bokken zijn geboren, willen die allemaal een eigen territorium en eindigen ze in een maïsveld of in kleine bosjes langs de snelweg.

Met landbouwschade of verkeersslachtoffers tot gevolg. Dat is het moment dat de jager wordt ingeschakeld. „Het beheer van reewild vindt het hele jaar door plaats, maar voordat we op kleinwild gaan jagen, moeten de bladeren zijn gevallen en moet het al eens gevroren hebben”, aldus Brouwers.

Net als reeën zorgen ook wilde zwijnen voor nogal wat overlast. „De overheid hanteert een nuloptie, wil ze hier - buiten de Meinweg - niet hebben.” Wilde zwijnen richten niet alleen veel schade aan bij boeren, maar ook bij particulieren en op sportvelden. En als een keiler (een mannetjeszwijn) in botsing komt met een auto geeft dat een flinke klap, want die weegt zo'n 120 kilo. „En je moet hopen dat wandelaars niet in de buurt komen van een bagge (een wilde zeug) met jongen, want dat kan heel gevaarlijk worden.” Toch distantiëren de twee zich van het voorval dat een poos geleden plaatsvond in Weert, waar uit het water geredde wilde zwijnen werden doodgeschoten. „Het grote publiek denkt dat het een jager betrof vanwege diens groene kleding, maar de schutter was een buitengewoon opsporingsambtenaar (BOA). In de wet heeft altijd gestaan dat er op zondag niet wordt gejaagd.”

Jagen is veel meer dan schieten, weten we inmiddels. Als we het jachtgebied van Jos Brouwers in trekken (110 hectare, ruwweg 200 voetbalvelden groot) wijst hij ons op wroetsporen van zwijnen, een bewoonde dassenburcht (Nederlands grootste landroofdier en beschermd), verscheidene reeënpaadjes en een opvliegende buizerd. De eigenaar van de grond is gerechtigd om te jagen, maar hij verhuurt dat jachtrecht veelal aan een jager.

Vaak is de huur een percentage van het afgeschoten wild. Of de boer gunt de jager het jachtgenot omdat hij zo schade aan gewassen voorkomt. „Je moet er niet voor weglopen.

Schieten hoort er gewoon bij.

Maar schieten is een kunst, niet schieten is veel moeilijker. Want bij het plaatsen van een goed schot komt nogal wat kijken. Zo mag op groot wild als reeën en zwijnen niet met hagel worden geschoten. Zo'n dier moet stilstaan en je moet 'm raken in zijn ribbenkast, waar hart en longen zich bevinden. Het kaliber van een jachtgeweer is rechtstreeks gerelateerd aan het uitgangspunt dat een dier onmiddellijk dood moet zijn", vertelt Brouwers.

Bij kleinwild ligt dat een slag anders. Daar mag wel met hagel op worden geschoten, terwijl ze op de lopers (poten) of de wieken (vleugels) zijn. Jagersjargon voor bewegend. „Een beest wordt door tien à vijftien kogeltjes getroffen en is onmiddellijk dood. Als je met één kogel zou schieten, kan een gewond dier nog weggelopen en een langzame, pijnlijke dood sterven. Hagel is op een afstand van zo'n 150 meter niet meer gevaarlijk, tenzij je het in je oog krijgt. Met een kogel schiet je iemand op drie kilometer afstand van de fiets", legt Vleugels uit. De twee benadrukken dat de jacht in Nederland aan strenge regels gebonden is. „Veel jagers haken af vanwege de omvangrijke administratie in het veld.”

Als we bijna terug zijn in de bewoonde wereld, antwoordt Vleugels op de vraag wat ze denken over de voortdurende kritiek op de jacht: „Als die mensen zelf totaal geen vlees eten, heb ik respect voor hun mening. Maar als ze het hele jaar door een konijn knuffelen en het dan met Kerstmis op tafel zetten... Ik beleef ook geen plezier aan het schieten van een dier. Ik heb er wel voldoening van. Dat is een dubbel gevoel: het is verantwoord gebeurd, maar je hebt wel een besluit genomen over leven en dood.”

 Gepubliceerd op: 28.10.14 07:07, laatste update: 28.10.14 07:32